

# Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului pronunțată în cauza Albayrak c. Turciei în data de 31 ianuarie 2008

Curtea a fost sesizată de către reclamantul Mehmet Emin Albayrak printr-o cerere adresată Comisiei în anul 1997.

## Starea de fapt

Reclamantul s-a născut în anul 1967 și locuiește în Istanbul, iar din data de 12 februarie 1993 a fost numit judecător în districtul Tufanbeyli din Andana. În data de 14 august 1995, Comandantul general al Jandarmeriei a depus o plângere referitoare la comportamentul reclamantului la Inspekția Judiciară din subordinea Ministerului Justiției. Pe baza acestei plângeri s-au efectuat cercetări disciplinare, sub conducerea unui inspector judiciar. În data de 1 martie 1996 Inspekția judiciară a comunicat reclamantului că s-au desfășurat cercetări disciplinare cu privire la conduita sa, în legătură cu fapte ce ar fi incompatibile cu statutul său de judecător. După aducerea la cunoștință a faptelor de care era acuzat, s-a solicitat reclamantului să formuleze un răspuns la aceste acuzații în scris.

Printre cele cinci acuzații erau inclusă aceea că reclamantul ar fi subminat onoarea și demnitatea profesiei precum și respectul față de poziția sa ca judecător. Celelalte capete de acuzare priveau incidente referitoare la comportamentul său conflictual în relațiile cu colegii, ținuta vestimentară necorespunzătoare, și nerespectarea programului de lucru. În raportul întocmit de inspectorul judiciar, din data de 27 martie 1997, s-a reținut că unele acuzații nu pot fi dovedite, dar există probe în sensul că reclamantul a intrat în conflicte cu alți colegi, că nu se bărbiește decât o dată pe săptămână, că întârzie la lucru și nu poartă cravată.

În data de 29 aprilie 1996, s-a aprobat transferul dosarului la Consiliul Superior al Judecătorilor și Procurorilor, în ideea de a se analiza posibilitatea luării unor măsuri disciplinare împotriva reclamantului. În ceea ce privește primul set de acuzații, s-a reținut că reclamantul a subminat onoarea și demnitatea profesiei, și nu respectă statutul său de judecător, manifestându-și față de Partidul

Muncitorilor Kurzi (o organizație armată ilegală). Totodată, s-a arătat că acesta declară adeseori că este de origine kurdă și citește regulat publicația editată de acest partid, denumită Özgür Ülke și urmărește emisiunile unui post TV condus de către același partid. Cu privire la celelalte acuzații, s-a reținut că reclamantul s-a certat de câteva ori cu procurorul, că nu se bărbiește decât o dată pe săptămână, întârzie la serviciu și nu poartă cravată.

Reclamantul a formulat apărări în scris și a negat toate acuzațiile, afirmând că acestea sunt false, inexacte, incomplete sau greșit interpretate, exprimând supoziția că toate probele împotriva sa constau în diverse declarații luate colegilor săi sau altor funcționari publici, probabil datorită faptului că anterior el a formulat plângeri împotriva acestor persoane.

Reclamantul a recunoscut faptul că în unele conversații private, cu diverse ocazii, a declarat că este kurd și a formulat critici cu privire la unele legi, însă a insistat că este necesară o distincție clară între populația de origine kurdă, căreia nu i se poate imputa nicio culpă, și Partidul Muncitorilor Kurzi (PKK). Totodată, a susținut că el condamnă orice act terorist și că este o insultă asocierea sa cu Partidul Muncitorilor Kurzi. A mai arătat că citește unele publicații și urmărește unele emisiuni (care nu au fost declarate ilegale) din dorința de a se informa cu privire la evenimentele ce se petrec în sud-estul Turciei, evenimente cu care se confruntă întreaga națiune și cu privire la care are dreptul de a se informa.

În data de 11 iulie 1996, Consiliul Superior al Judecătorilor și Procurorilor, a decis că acuzațiile aduse reclamantului sunt întemeiate și cu majoritate de voturi a decis ca reclamantul să fie transferat la o altă instanță, în Şenpazar, districtul Kastamonu, cu titlu de sancțiune, pentru primul set de acuzații. Pentru celelalte fapte de care a fost acuzat, reclamantul a primit un avertisment.

Contestația formulată de petent adresată aceluiasi Consiliu a fost respinsă. În data de 2 octombrie 1997, Consiliul Superior al Judecătorilor și Procurorilor a decis că reclamantul

nu poate fi promovat o perioada de doi ani, pe motiv că i-a fost aplicată anterior sancțiunea disciplinară a transferului la o instanță dintr-un alt district. Ulterior, reclamantul a fost numit la o altă instanță, iar cererile sale de a fi transferat la o instanță superioară au fost succesiv respinse.

După parcurgerea unor noi proceduri disciplinare, reclamantul și-a dat demisia în anul 2001 și în prezent este avocat.

Guvernul a ridicat în fața Curții o excepție preliminară, susținând că reclamantul și-ar fi pierdut calitatea de victimă, deoarece consecințele măsurii de sancționare disciplinară nu mai există, fiind amnistiate. În urma acestei amnistii, sancțiunea a fost ștearsă din registre și reclamantul a fost promovat. În consecință, Guvernul invită Curtea să declare cererea reclamantului inadmisibilă, ori să-l scoate de pe lista cauzelor, în conformitate cu art. 37 al Convenției.

Excepția invocată de Guvern, în sensul că reclamantul și-ar fi pierdut calitatea de victimă, a fost respinsă de către Curte, deoarece amnistia la care face referire Guvernul nu reprezintă o recunoaștere a încălcării drepturilor sale, nici nu dă posibilitatea reclamantului să solicite eventuale diferențe de salarizare datorate sancțiunii disciplinare aplicate, prin transferul la o instanță inferioară.

#### **Cu privire la pretinsa încălcare a art. 10 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului**

Curtea a constatat că a existat o ingerință în dreptul reclamantului la libertatea de exprimare, prin aplicarea unei sancțiuni disciplinare pentru subminarea onoarei și demnității profesiei, acest fapt nefiind contestat, de altfel, de către părți. Deoarece măsura disciplinară aplicată era prevăzută de Legea 2802, Curtea a reținut că ingerința era prevăzută de lege și urmarea un scop legitim, respectiv menținerea autorității puterii judecătorești și asigurarea imparțialității justiției. După reiterarea principiilor consacrate în jurisprudența privind aplicarea art. 10 din Convenție, Curtea a analizat proporționalitatea sancțiunii aplicate raportat la scopul legitim invocat, precum și dacă argumentele invocate de Guvern sunt suficiente și relevante pentru a justifica aplicarea măsurii disciplinare pentru primul set de acuzații aduse reclamantului.

Curtea a observat că nici în deciziile autorităților interne, nici în observațiile înaintate de către Guvern Curții, nu s-a indicat în mod clar și precis care sunt în concret faptele (comentariile sau atitudinile) ce se impută reclamantului, fapte pentru care Consiliul Superior al Judecătorilor și Procurorilor a aplicat sancțiunea transferului la o instanță inferioară. Totodată, a observat că nu sunt indicate nici dovezile care au fundamentat deciziile autorităților interne. Curtea a reținut de

asemenea că din niciunul dintre actele puse la dispoziția sa nu rezultă vreo situație din incidența căreia să se deducă faptul că urmărirea de către petent a evenimentelor relatate în publicațiile și emisiunile controlate de PKK ar fi avut vreo influență asupra conduitei sale profesionale. Totodată, a constatat că Guvernul nu a indicat nicio probă din care să rezulte că reclamantul s-ar fi asociat cu mișcarea PKK, sau că s-ar fi comportat într-o asemenea manieră încât capacitatea sa de a soluționa imparțial cauzele ce i-au fost deduse să fie pusă sub semnul întrebării.

În absența oricăror astfel de informații, Curtea a considerat că autoritățile interne au acordat o importanță semnificativă faptului că reclamantul a urmărit sau a încercat să urmărească presa aflată sub controlul PKK. Curtea a subliniat că libertatea de exprimare impune efectuarea unei distincții între opiniile personale ale unei persoane și informațiile primite de către aceasta de la cei care doresc să disemineze astfel de informații.

Concluzionând, Curtea a constatat că ingerința adusă libertății de exprimare a reclamantului nu a avut la bază motive întemeiate și suficiente pentru a se reține că ar fi fost necesară într-o societate democratică, astfel încât a existat o încălcare a art. 10 CEDO sub acest aspect.

#### **Cu privire la pretinsa încălcare a art. 14 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului**

Reclamantul s-a plâns de faptul că ar fi fost discriminat pe motivul originii sale etnice, susținând că în cazul în care un judecător de origine turcă ar fi urmărit acea publicație sau acea emisiune, acesta nu ar fi fost sancționat.

Curtea a constatat că din probele aflate la dispoziția sa nu relevă nici o aparență de discriminare pe baza originii etnice ale reclamantului. În consecință, Curtea a reținut că în speță nu a existat o încălcare a art. 14 din Convenție.

#### **Cu privire la art. 41 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului**

Curtea a apreciat că în mod evident reclamantul a suferit unele pierderi materiale prin faptul că i-a fost interzisă promovarea timp de doi ani, însă a constatat că determinarea exactă a cuantumului acestui prejudiciu este extrem de dificil de făcut. Pe baza unei evaluări echitabile, Curtea a acordat reclamantului suma de 5.000 de euro cu titlu de daune materiale și suma de 1.000 de euro cu titlu de daune morale.

**Traducere și adaptare realizate  
de Angelica Cruceanu și Attila Kis**